

Závislosť

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Mária Nováková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2014)</u>	<u>010001</u>

Štítky: láska, samota, smútok, depresia, poézia pre ženy, epická lyrika, závislosť, nikotín, cigarety

Obsah

Závislosť.....	1
O knihe.....	3
V tvojom jedinom sne zabľúdiš.....	4
Pod lampou.....	5
Cesta vpred a zostávanie.....	6
Roky.....	7
Vysychám.....	8
Dievča stretlo anjela.....	9
Závislosť.....	10
Bojujem.....	11
Nikotín.....	12
Zaspávanie osamote.....	13
Prekročiť svoj tieň.....	14
Hľadanie cesty.....	15
Studňa.....	16
Mačka a myš.....	17
Zbohom na stanici.....	18

O knihe

Zamýšľali ste sa niekedy nad tým, čo človek potrebuje k životu? Iste, je to kyslík, voda a ďalšie veci. Nieкого napadne niečo ako seberealizácia, či túžba za sebou niečo zanechať. Pre nieкого iného je to ľudskosť či viera. Príde jedna závislosť a už sú myšlienky a všetky rebríčky rozsypané na malé kúsky.

Autorka v zbierke *Závislosť* rozoberá dve odlišné závislosti, ktoré však majú veľa spoločného.

Láska a cigarety. Aj dieťa povie, ktoré z toho je zdravšie či správnejšie. Príde však vek, keď sa stáva povinnosťou mať nieкого pri sebe. Kto nemá, je divný, prípadne neschopný. A môže siahnuť po ďalšej závislosti. Mária Nováková prezentuje svoje názory na lásku a partnerské vzťahy, ako i trojicu básní o postupnom víťazstve nad novým nepriateľom – nikotínom.

V tvojom jedinom sne zablúdiš

Začala som snívať,
keď som prestala žiť,
tvoje pery sú len trik,
nechcem už viac splývať.

Zakazuješ moje sny,
a ja mám byť v твоjich,
v šatách žiadnych i mnohých,
za omrvinky dve či tri.

Nemôžem nič iba čakať,
na tvoj odpor k milovaniu,
bez tela vraj k zaplakaniu,
nebudem ako žaba skákať.

Poznám všetky tvoje tváre,
v snoch sú stále inakšie,
dávaš ma medzi tie pomalšie,
a preto nie som nikdy v práve.

Odchádzam a ty sa zobudíš,
nebudeš si vedieť šnúrky viazať,
utopíš sa keď budeš cez lži plávať,
v tvojom jedinom sne zablúdiš.

Pod lampou

Stojím pod poslednou lampou,
na najtmavšej ulici,
kde hladil si ma po líci,
keď sme prechádzali tmou.

Teraz cítim tmu v hrudníku,
keď stojím pod lampou sama,
očekávam či príde z tmy rana,
a ja budem ležať na chodníku.

Prajem si trochu ochrany,
pred tým hrozným svetom,
zakázal si ju svojim vetom,
nemôžem plakať pri hrobe mamy.

Už nie, lebo už som veľká,
pre teba len maličká,
dáš mi ruky do trička,
chodíš s inou od pondelka.

Má krajšie oči a pery ako ja,
o ďalších veciach pomlčím,
pod lampou sa rozlúčim,
týždeň mešká vychádzka tvoja.

Cesta vpred a zostávanie

Zahodiť starosti sa niekedy nedá,
každým krokom padáme do blata,
nepochopenie je naša výplata,
láska tak ružová je zrazu hnedá.

Spoliehame sa na cudziu pomoc,
tam kde nepomôže desať anjelov,
môžeme sa hrať na kráľov a frajerov,
súdiť len seba máme právomoc.

Stále sme na kraji iných priepastí,
nieto človeka, čo vie rýchlo vstávať,
pripraviť na cestu a z mostu mávať,
znamenie mešká a nás bolia kosti.

Nepohneme sa z miesta,
tak prídu starosti hneď k nám,
ukáže sa, ktorá je dáma z dám,
kto zastane sám seba trestá.

Od blata sme od hlavy po päty,
malá túžba byť na silných rukách,
vrcholí v najväčších mukách,
kde nie je vzduch, tam nie sú kvety.

Roky

Roky stále pribúdajú,
nemáš silu zastaviť,
to čo je zlé napraviť,
vymeniť chaos za slávu.

Míňaš život umieraním,
dlhá príprava na nič,
ty si vláčiš svoj kríž,
malé úspechy na dlani.

Primalé na zamyslenie,
priveľké na chápanie,
ako tenisové podanie,
chceš odhodiť svoje sny.

Sny sú iba prepichom,
vedľajší produkt spánku,
strela celkom mimo bránku,
nadané zdedené po nikom.

Snívam lebo som strelená,
starnem ako ktokoľvek,
hodím šípku smer stredovek,
aj tam zostarnem nepochopená.

Vysychám

Na srdci mám veľkú púšť,
duny starých spomienok,
vody ani pramienok,
od vlahy len ujst'.

Vlaha od Alaha nestačí,
nebude balzam na chlopne,
do zrkadla silno kopnem,
dúfam že mi to prepáči.

Nepáči sa mi obrázok,
ktorý nikdy nebol pekný,
ty máš ovládač tak prepni,
bez zbytočných otázok.

Starnem a z vnútra vysychám,
nič neponúkam svetu,
iba jednu krátku vetu,
s ktorou si nepotyším.

Príde iná a bude žiť,
kráčať do blízkej diaľky,
donesie vôňu fialky,
bude ihla a ja jej niť.

Dievča stretlo anjela

Nespadni do tej mláky,
radí mi anjel dobre,
nemám to brať osobne,
ale život už býva taký.

Prečo by som nepadala,
nepoznám toho anjela,
nechce od mňa priveľa,
ale vždy som sa v mláke hrala.

Spadnem a rada,
budem mať prečo žiť,
každú sekundu osláviť,
ale život nie je záhrada.

V skutočnosti je jedna mláka,
do ktorej pád si zapamätám,
nie som krásna a nelietam,
ale život sa mi stále ráta.

Umyjem topánky neskôr,
aj krídlo toho anjela,
voda sa svetom rozlieva,
ale pre niekoho som netvor.

Závislosť

Dýcham temno ktoré mi,
zapĺňa moje pľúca,
necítim sa byť súca,
bojovať o problémy.

Zapaľovať túžbu stále,
vo vrecku chýba zapaľovač,
nechutí od babky koláč,
keď sa na dospelé hráme.

Obet' vlastného prekliatia,
dobrovoľne z dôchodku,
však netreba dobrôtku,
keď stenčuje sa výplata.

Smrdím sama sebe práve,
bojím sa zlého zrkadla,
možno by som odpadla,
ako sa to deje stále.

Neviem či chcem bojovať,
tak sa ticho v kľbku zviňjam,
sama seba preklínam,
komu na seba samú žalovať?

Bojujem

Nemôžem sa nadýchnuť,
necítim svoju skazenosť,
som škriatok a horenos,
musím si na seba zvyknúť.

Nie je to ľahká bitka,
diera v duši sa nevzdáva,
tá za svetom zaostáva,
hlboká je zrazu plytká.

Jeden kúsok nikotínu,
prosím si i nenávidím,
odvtedy už patrím k iným,
kto chce nech si hádže vinu.

Smrdia mi sny a utekajú,
zafajčená fotka mojej mamy,
aj som rada že nie je s nami,
čerti v hlave nezaspávajú.

Ešte dieťa a malička,
voniam čo je tá láska zač,
milovať nikdy nechcem plač,
teší ma, som tvoja krabička.

Nikotín

Šťastne trpím na prechádzkach,
kde zháňam staronový vzduch,
navždy opustiť bludný kruh,
ktorý mi v hlave robí krach.

Sťažujem sa internetu,
hovorím mu tajomstvá,
najlepší priateľ miesto psa,
pre seba samú robím osvetu.

Pribúdajú dni a hodiny,
na tvári úsmev blažený,
som vzácny prípad ženy,
trpí zvnútra bez modriny.

Viem na koho hádzať viny,
môžem ukazovať prstami,
haniť sa silnými slovami,
keď chutili prázdniny.

Chladnem a kašlem naďalej,
neviem čo som to vyhrala,
verím že funguje odvaha,
po prstoch nikotínu a tej malej.

Zaspávanie osamote

Sama zháša poslednú lampu,
nik ju v tom roky nenahradil,
pomaly vypínač hľadí,
cíti neschopnosť i hanbu,

Tma je všade rozosiata,
dostala sa jej aj do hlavy,
keď sama večery trávi,
oblúbená ako malá výplata.

Otvára knižku pri posteli,
spamäti si vraví prvé riadky,
láska a iné neporiadky,
nemá zápalky čo by ju rozhoreli.

V snoch On a za ním ešte traja,
Vino, bozky, zábava a romantika,
krásny svet, kde sa s láskou tyká,
ale chýba jednotka do čísla dvaja.

Veľké rande s ovládačom,
viac lásky je v reklamách,
skrehnutá zimou a v obavách,
ďalšia vlna boja s plačom.

Prekročiť svoj tieň

Prekročiť všetky svoje tiene,
dostať sa za všetky limity,
keď človek životom rozbitý,
nespráva sa k žene ako k žene.

Je tak ťažké odpúšťať,
keď je v zrkadle nepriateľ,
vankúše slzami poliate,
nútia ťa "tú lásku vráť!"

Potom zabudneš mať rád,
zabudneš to tajné heslo,
ktoré celý život nieslo,
bez neho nemá čo hriať.

Zobudíš sa zasnívaný,
pocit pravdivý i hraný,
keď si blázon ustráchaný,
máš kúsok spomienky na dlani.

Zabudneš na tieň a rýchlosť,
ktorú si chcel prekročiť,
seba i všetkých zaskočiť,
hlupák s titulom jeho výsosť.

Hľadanie cesty

Kráča temnou ulicou,
zahalená s maskou,
je netvorom či kráskou?
Rebelkou budúcou?

Videla svoje nové vzory,
z vyšších hlbín poznania,
kde sa ľudia ubránia,
nevyhľadávajú nory.

Cez ruky má tmavé stuhy,
ukradnuté z cintorína,
smrť ju celú obopína,
život žije zatiaľ druhý.

Pre ňu sú všetky cesty biele,
ďaleké od nových ideálov,
kde niet mravcov vidí hadov,
plaziacich sa do posteľe.

Ostáva len zhodiť masku,
vidieť znovu celý svet,
hneď to bude! Teraz hneď!
Len keby nebola na povrázku.

Studňa

Do studne hádže mince,
dievča s očami z oblohy,
pred zlodejmi slobody,
ukrýva svoje líce.

Zdobí ho rana nenávisťou,
keď láska zmizla ďaleko,
vtedy bola celkom namätko,
nevrátila úder ani myslou.

Už nevráti okamih,
ale kŕmi vidinu šťasteny,
ktorá pri nej nič nezmení,
sedí na vlasoch slamených.

Bývalá otrokyňa,
hodila do studne poklady,
dala by mince i hrady,
aj keď je nevinná.

Previnená koncom lásky,
ukončením spolužitia,
jeho ruky ju zas chytia,
vybičujú ju z krásky.

Mačka a myš

Neodchádzaj stále drahý,
pomeníme udalosti,
tak sa už toľko nezlosti,
láska z dediny a z Prahy.

On veľký a ja maličká,
vodič auta pre drsňákov,
dievča ukryté do teplákov,
sviečok plná polička.

Chcela som maľovať na oblaky,
srdce veľké ako celý svet,
nedostala by som odpoveď,
ani ak celú hlavu stratím.

Stratila som a už nenájdem,
pod bahnom vlastnej ľútosti,
ktorá nikoho tak veľmi nezlostí,
ako tanečník bez slova smiem.

Nenarátam do počtu dní,
čo ma už nechceš uloviť,
pomilovať a v citoch snoriť,
ty máš svoju realitu a ja svoje sny.

Zbohom na stanici

Zbohom na stanici,
mávajú mladé ruky,
zas prídu muky,
upálenie na hranici.

Taký je život odlúčených,
stretajú sa aby odišli,
na chvíľu chóry odvisli,
do hudby pre hluchonemých.

Aj ona kývala oboma rukami,
vlak odchádzal pomaličky,
bagrové lyžice a nie lyžičky,
sa z jej srdca strácali.

Mal sveter od svojej mamy,
ona kabelku od tej svojej,
pre ktorú je on zlodej,
na ňu nešetria slovami.

Zakázalo sa stretávanie,
spolu písali tajne,
ľúbili sa krajne,
za úprimnosť pokarhanie.